

Ds. H.C. van der Ent 1918-1997 (deel 1)

We willen deze keer een begin maken om iets te vertellen uit het leven van ds. H.C. van der Ent. Velen van ons hebben hem nog meegemaakt. Ook in Katwijk heeft hij door Gods genade veel mogen betekenen voor de gemeente. De onbegrijpelijke Liefde Gods in Christus was voor hem geen theorie, maar persoonlijke werkelijkheid.

Hendrik Cornelis van der Ent werd op 4 oktober 1918 geboren aan de Middendijk te Barendrecht. In zijn jeugd maakte de prediking van ds. J.W. van Ree, die in 1934 op 44-jarige leeftijd overleed diepe indruk in zijn jonge leven. Hij zegt er zelf het volgende over: "Toen wij onder zijn prediking zaten en hij mocht spreken uit de volheid van zijn gemoed, dan zaten we als kind te wenen en kwam de vraag op uit ons hart: Heere, zo zou ik dominee willen worden, om de deugden Gods te verkondigen en te vertellen dat de Heere goed is voor een slecht mens."

Toen hij nog klein was kreeg hij een ernstig auto-ongeluk. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht waar hij vier dagen buiten bewustzijn was. Maar de Heere spaarde zijn leven, omdat Hij hem voor Zijn dienst bestemd had. Toen hij thuiskwam zat zijn grootvader bij het bed en zei in het geloof: "de Heere wou je wel hard kastijden, maar stortte je niet in de dood, verzachte vaderlijk je lijden en redde je uit alle nood!" Deze grootvader stierf op 29 oktober 1932. Hij zegt er het volgende van: "Ik was toen een jongen van 14 jaar. Grootvader kon de laatste week niet meer spreken. Het was zaterdagmorgen en ik stond bij zijn bed en had de oppas. De klok hing tegenover hem aan de muur en sloeg 12 uur. Grootvader stak 10 vingers naar boven. Ik dacht: Hij is abuis en denkt dat het 10 uur is. Ik wilde hem duidelijk maken dat het geen 10 uur maar 12 uur was. Hij schudde met zijn hoofd en stak opnieuw 10 vingers op naar boven. De avond brak aan en het was buiten echt herfstweer. We hadden nog blinden voor de ramen. Moeder zou die avond waken bij grootvader. Toen sloeg met een klap een venster open tegen de muur. Mijn moeder schrok en ging naar hem toe en de klok sloeg 10 uur en hij blies de laatste adem uit. En de sabbat brak aan! Over deze woorden had ds. Van Ree geprekeerd en zo mocht hij om 10 uur de eeuwige rust ingaan die er overblijft voor het volk van God".

De jonge Henk kreeg een nauwgezette opvoeding en was een voorbeeldige jongen. Maar hij kwam er achter dat hij als vrome jongen zondaar voor God werd. Hij leerde toen niet dat hij een bekeerde jongen was, maar hij zag zich onbekeerd, dienend de helse farao met hardigheid. Er werd een roepen geboren uit de nood tot God. Hij zei dat hij niet kon geloven dat er op aarde iemand slechter was dan hij. Maar de Heere zocht hem in deze toestand op en kwam tot hem met de woorden: "Kom dan, en laat Ons tezamen richten, al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren ze rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol!" Hij zegt hier zelf van dat de Heere hem bracht op de heuvel Golgotha waar het geheim ontsloten werd dat het alleen kan om Christus wil. De Heere kwam over en aangename tijden werden beleefd. Ook voelde hij toen een sterke begeerte om de Heere te dienen en om ook het Woord te bedienen, maar hij sprak er met niemand over.

Als militair heeft hij in Ypenburg de meidagen van 1940 meegemaakt en midden in het vuur gezeten. De Heere spaarde wonderlijk. Een soldaat vertelde dat hij niets geloofde. Henk zei hem dat hij toch geloofde. Geloven in niets is ook geloven. Hij zei tegen zijn maat: "Als jij niets gelooft en ik geloof wel, dan kan ik niets verliezen, want dood is volgens jou dood. Dan krijg ik geen straf als God niet bestaat. Maar als ik gelijk heb dan verlies jij alles, want je moet dan voor God verschijnen, of je in Hem gelooft of niet."

De begeerte om de Heere te dienen werd sterker, maar hij sprak er niet over. Ds. Van Ree had het al gezegd: "Je moet maar dominee worden jongen!" Toen ds. P. van der Bijl in Barendrecht dominee was, ontdekte hij bij Henk de begeerte om predikant te worden. Ze waren er beiden biddend werkzaam mee. De Heere deed dit door overbuigende genade. Daar is een weg van veel strijd aan verbonden geweest. Maar op de 2de pinksterdag in 1944 kwam de Heere tot hem met het volgende vers uit Psalm 118: "Ik zal niet sterven maar leven om Uw daden te verkondigen."

Hij zegt ervan: "Toen was het alsof God ons bij de schouder greep en zei: Henk, moet ik het je nog

meer zeggen?" En het antwoord was: "Nee Heere, nu zal ik gaan." Met de woorden uit Jesaja 41: "Ik sterk u, ook help ik u, ook ondersteun ik u met de rechterhand Mijner Gerechtigheid," mocht hij naar de kerkenraad gaan. En de Heere maakte alle bergen van bezwaren tot een vlak veld. Hij was ervan overtuigd dat de bediening van het Woord niet los te zien is van het kindschap. Als een dienstknecht van God geen kind van God is, dan ben je diep te beklagen. In 1944 begon de studie in Apeldoorn op de Theologische school. Daar heeft hij een goede tijd gehad en heeft hij veel mogen leren, uitwendig van de leraren en inwendig door Gods Geest. In die tijd is hij acht maanden ziek geweest. Dit was niet bij geval, maar van Gods vaderlijke hand. Ook heeft hij in die tijd de Heere mogen omhelzen, toen er gepreekt werd over zondag 14. Alles werd hem vergeven, ook de zonden van de jeugd. Er was toen ook gemeenschap met de hele levende Kerk. Psalm 23 werd toen toegepast aan zijn hart. Hij mocht leren dat alles vast ligt in de handen van een eeuwig en onveranderlijk God. Hij mocht geloven dat zijn getrouwe God en Zaligmaker hem nooit zou begeven en verlaten.

Na zeven jaar was er het eindexamen dat de Heere met zijn zegen wilde bekronen. In 1952 werd hij kandidaat in de heilige dienst en werd beroepbaar gesteld. Van de beroepen die hij kreeg nam hij het beroep aan van Werkendam. Woensdag 21 oktober 1952 werd hij door ds. P. van der Bijl bevestigd met de woorden uit Jesaja 6 vers 8b: "Toen zeide ik: Zie hier ben ik, zend mij heen!" In de avond deed hij intrede uit Kolossenzen 4:2-4: "Dat God ons de deur des Woords opene." Een week daarvoor ging hij met zijn vrouw Neeltje Middelhoek wonen aan de Bruigomstraat. Dominee Van der Ent heeft een aantal gemeenten mogen dienen met de gaven die hij van de Heere gekregen heeft. De volgende keer zullen we iets horen van zijn werk in de gemeente van Katwijk aan Zee. De gemeente die hem ook zo lief was en die hij 12,5 jaar mocht dienen.

Ds. H.C. van der Ent (deel 2)

Na het vertrek van ds. N. de Jong naar de gemeente Maassluis was er een gevoel gekomen van leegte en gemis. Een geliefde herder en leraar was weggegaan en hoe moest het nu verder? Wie zou ds. De Jong kunnen vervangen? In oktober 1964 werd een beroep uitgebracht op ds. M. Baan van Zeist. Hij had geen vrijmoedigheid om het beroep aan te nemen. Er volgden nog verschillende beroepen op de predikanten C. Smits, J. Brons en J. Keuning. Ze konden het beroep niet aannemen. In september 1965 werd een beroep uitgebracht op ds. H.C. van der Ent van Middelharnis. Zou dit de weg des Heeren zijn? We geloven toch dat de Heere Zijn knechten zendt waar Hij wil en ook wanneer! Hij mocht

het beroep met vrijmoedigheid aannemen. De bevestiging en intrede vonden plaats in het eigen kerkgebouw. De bevestigingsdienst werd geleid door ds. C. Smits uit Zach. 4 vers 6: Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden zegt de Heere der Heirscharen. De intredetekst was uit Psalm 119 vers 17: Doe wel bij Uw knecht, dat ik leve en Uw Woord beware. Op de eerste kerkenraadsvergadering werd ds. Van der Ent hartelijk ontvangen en hij mocht de leiding op zich nemen over de gemeente die hem zo lief zou worden. De zalen achter de kerk waren er toen nog niet. Hier werd over vergaderd en op een ledenvergadering op 26 jan. 1967 gaf hij een uitvoerige uiteenzetting over het plan om een nieuwe zaal te bouwen. De vergadering ging akkoord en bouwbedrijf W. Ouweland kreeg opdracht om de zaal te bouwen. Na een half jaar werd de zaal op 24 oktober 1967 officieel in gebruik genomen. De dominee hield een toespraak over Lucas 2 vers 46. Dat Jezus op 12-jarige leeftijd in de bijgebouwen van de tempel verkeerde. Hij sprak de wens uit dat er velen in dit bijgebouw van de kerk onderwijs zouden krijgen op de catechisatie en verenigingsavonden tot de eer van God. Ook werd er een kerkblad uitgegeven onder de naam "Ons Kerkblad". De gemeente groeide en in 1972 waren er 660 leden. Zo heeft ds. Van der Ent 12,5 jaar in Katwijk mogen werken. Hij kreeg beroepen naar andere gemeenten, maar het beroep naar Dordrecht-centrum moest hij aannemen. Hij vertelde dat hij op de kansel het geheel eens werd met de weg die de Heere ging. De gemeente had hij 12,5 jaar gediend. Wat heeft het allemaal uitgewerkt? De Heere weet het volmaakt. Ds. Van der Ent mocht al die jaren in opdracht van zijn Zender met vrijmoedigheid het Woord Gods verkondigen. Het Woord van vrije genade, waar hij zelf geen vreemdeling van was. En dat Woord heeft

de Heere willen zegenen in de harten van onbekeerden. Maar er was ook onderwijs voor Gods kinderen om op te wassen in de genade van de Heere Jezus Christus, maar om zelf minder te worden. Afscheid preekte hij uit Mattheüs 13 vers 47 en 48: Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een net.

Hij heeft veel mogen betekenen voor al de gemeenten die hij mocht dienen. De Schrift onderzoeken en bestuderen in de studeerkamer was heel belangrijk voor hem. Hij zei daar het volgende van: De geestelijke zaken leren we niet op één dag. De Heilige geest leert op Zijn tijd en wijze. Hij geeft Gods- en zelfkennis en de verdieping daarvan en maakt plaats voor Jezus Christus en leidt tot het geloof in Hem. Door het onderwijs uit het Woord en door de Heilige Geest leren we roemen in het Kruis! Over het ambt zei hij het volgende: Het hoogste ambt is niet een kroon of een diadeem, maar gezant te zijn van de Zoon van God, als vrucht van Christus naar Zijn welbehagen. Hij was ook herder in de gemeente. Hij bezocht trouw de ouderen om zo met hen te spreken over de tijdelijke dingen, maar meest over de eeuwige dingen. Hij was eens op bezoek in een ziekenhuis. Maar op de zaal lagen ook een paar mannen die niet van hetzelfde huis waren. Er lag een man mee te luisteren. Hij liet zien dat zijn been geamputeerd was en zei: Dominee, wat denkt u hiervan? De dominee zei tegen hem: Man, ik heb nog een woord voor je. Je kunt beter met één been de hemel ingaan, dan met twee benen verloren gaan. Ook kwam hij een keer in het Anna-kliniek. Op de zaal lagen mensen die met God en gebod spotten. Aan het einde van het gesprek ging hij staan en vroeg of hij een gebed mocht doen. Niemand protesteerde en iedereen was stil. Na het amen riep iemand in de zaal: Jongens, weet je wat de kunst is? Gezond gaan slapen en dood wakker worden. De dominee dacht gelijk aan de rijke man. Die ging gezond slapen en die werd dood wakker. Want hij sloeg zijn ogen op, zijnde in de pijn.

Ook had hij een aantal kernachtige uitspraken waarvan ik er een aantal wil noemen:

- 1 Met de Kerk gaat het altijd goed! Er gaat er nooit één af, er komen er altijd bij.
- 2 Ik denk maar dat ik een witte jas aandoe op de preekstoel, want de dokter wordt altijd geloofd als hij de patiënt vertelt wat hij heeft, maar dominees met een zwarte jas worden veelal niet geloofd.
- 3 Ik ben meer dan 2 meter lang, maar ik heb tijden dat ik pas in een luciferdoozje.
- 4 Een mens op zijn knieën kan niet opstaan tegen zijn naaste.

Hij heeft na Katwijk de gemeenten Dordrecht en Elburg gediend. 30 november 1993 ging hij met emeritaat. Tot september 1997 heeft hij hulpdiensten in Ameide verricht. De laatste zondag van augustus heeft hij nog het Heilig Avondmaal bediend. En daarna zei de Heere: Henk, het is genoeg. Ik los je af van je post. De ziekte die al werkte nam toe en zijn krachten werden minder. Na de begrafenis van ds. D Slagboom had hij de overtuiging dat hij zou volgen. Hij zei: het koren gaat rijpen en de aar wordt geler. Op vrijdag 12 december 1997 mocht hij ingaan in de vreugde zijns Heeren in de leeftijd van 79 jaar. Ds. Tanis leidde op verzoek de begrafenis en sprak over 1 Korinthe 2 vers 2 : Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus en Dien gekruist! In Dordrecht is hij begraven.

We sluiten af met een stukje uit een gedachtenispreek ter gelegenheid van zijn 35-jarig ambtsjubileum in Elburg. Hierin horen we hoe hij over zichzelf dacht en wie de eer moest en zal krijgen in zijn leven. Niet als dominee zalig worden, maar als de grootste van de zondaren.

Hij zegt het volgende: Al zijn we voor uitbrekende zonden bewaard gebleven in de zin dat het voor het publiek niet bekend geworden is, we moeten wel belijden dat we met het ouder worden niet wijzer zijn geworden. Het vleselijke bestaan is gebleven. En dat brengt geen goed voort. Het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God. Ieder die door God nader met zichzelf wordt bekendgemaakt zal dit moeten onderschrijven. Paulus, die geen vreemdeling was van deze dingen moest zich eens de grootste van de zondaren noemen. Nu is er altijd maar één de grootste! En als men dat wordt dan gaat men niet boven Salomo staan, met al zijn natuurlijke en geestelijke hoererijen, maar hij komt eronder te staan. Hij moet zelfs onder Manasse doorgaan. Dit moet geleerd worden om met genade geen groot mens te worden. Want het gevaar is aanwezig dat men met gegeven goed op stap gaat. Men is de bekeerde man of vrouw, jongen of meisje geworden. Dat gaat gepaard met nadeel van de eer des

Heeren, Die jaloers is op Zijn Eer. Er valt niet in Salomo te eindigen, in een dominee of in een kind van God. Doch alleen in de meerdere Salomo. De drie-enige God alleen de eer!